

teten. Jeg betragter det som en Skikning, der er kommen i Buggen. En ganske anden Sag vilde det være, naar der skete, en ny Dnbytning, saa at jeg atter foresandt det Forslag, som jeg oprindelig indbragte i forrige Samling. I saa Fald vilde jeg naturligtvis ikke vægre mig ved at knæsette Barmet. Under Forhandlingerne i det andet Thing har der kun været givet mig Anledning til at udtale, at jeg denne Gang ligesom forrige Gang maatte modsætte mig Forslaget, og det ikke alene paa egne, men paa Regjeringens Begne, og der har ikke under Sagens øvrige Behandling i Thinget være stillet nogenstomhelst Dpfordring til mig om at udtale mig om, hvorledes jeg vilde stille mig til Lovforslaget med Forandringer. Da en saadan Dpfordring imidlertid nu udtrykkelig er bleven stillet til mig her af et æret Medlem, der ønsker Sagen fremmet, (Chr. Rasmussen), saa anseer jeg det for min Pligt at udtale, at, forsaavidt Lovforslaget maatte nyde Fremme og senere modtage det Endhold, som det af mig i forrige Samling forelagte Lovforslag havde, da vil jeg selvfølgelig ikke vægre mig ved at modtage det blot paa Grund af, at der er gaaet et Aar længere hen.

Mourier-Petersen: Jeg slutter mig til dem, der have talt imod nærværende Lovforslag. Jeg kan aldeles ikke skjønne, at der er nogen Anledning for Landstinget til i denne Session at fremme Lovforslaget. Forsaavidt man har villet gjøre gjældende, at der er et Retskrav tilstede, troer jeg, at min ærede Nabo tilhøire (Piebe) klart og tydelig nok har paavist Urigtigheden heraf. Og hvad angaaer Billighedskravet, da kan jeg ikke skjønne rettere, end at det er noget smaaligt nu at ville komme her og gjøre de paagjældende Forordninger gjældende saa lang Tid efter, at Kjorslerne ere præsterede. Jeg har selv levet i Syland, medens vi havde Krigen der, og har følt Krigens Tryk og Byrder, men jeg tør freidig ligoverfor den Skildring, der blev givet af en æret Landstingsmand, sraas over for mig (S. Pedersen), paa- staae, at den var i høi Grad overdreven. Jeg veed, at Mange have lidt endog betyde-

lig ved Kjendens Occupation, men at Noget skulde have lidt i den Grad, som det ærede Medlem omtalte, netop ved de militære Fribeholdninger, hvorfor man her kræver Godtgjørelse, det maa jeg paa det Bestemteste benegte; dertil kjender jeg Forholdene saa godt som Noget. Jeg agter at stemme imod Lovforslagets Dvergang til 2den Behandling, og jeg kan aldeles ikke tiltræde det Raisonnement, som det ærede 5te Medlem for 7de Kred (S. Pedersen) kom med, ifølge hvilket der kunde være Dpfordring for Landstinget til at tage Sagen under videre Behandling og Dverveielse og derunder bringe den tilbage til den Skikkelse, som den havde, da den i forrige Samling blev indbragt fra Regjeringens Side. Det finder jeg ikke, at der er den fjerneste Anledning for Landstinget til, efterat Folkethinget i forrige Samling med saa stor en Majoritet havde forkastet Regjeringens Forslag, som det blev indbragt, og efterat Landstinget dernæst havde forkastet det Forslag, som blev oversendt fra Folkethinget, og som aldeles lignede det foreliggende. Efter, hvad der saaledes er foregaaet, finder jeg ikke, at der er nogenstomhelst Dpfordring for Landstinget til yderligere at fremme Sagen i denne Samling. Vilde Folkethinget have havt Sagen fremmet, burde det være kommet med den i den Skikkelse, hvori det vidste, at den vilde faae Regjeringens Understøttelse og da mulig ogsaa Billigelse af Landstinget. Og jeg kan forsikre den ærede Landstingsmand, som jeg før sigtede til (S. Pedersen), om, at jeg freidig skal afgive mit Botum imod Sagens Fremme, uanset, hvormegen Misforstøelse der paa Grund deraf kan komme frem, thi det bryder jeg mig ikke det Allermindste om, naar jeg stemmer efter min Dverbetjæning.

Chr. Rasmussen: Jeg har kun forlangt Ordet endnu engang for et Par ganske korte Bemærkninger. Det er nemlig ikke min Hensigt at give nogen nærmere historisk Fremstilling af, hvorledes de tidligere forskellige Forordninger angaaende dette Forhold ere fremkomne. Jeg skal angaaende dem nøies med at udtale, at, forsaavidt jeg har nævnt For-